

STUDIUL 9

UCENICI DINTRE CEI PUTERNICI

In acest studiu vom vedea importanța evanghelizării celor puternici. Când vorbim de puternici, mă refer la cei care exercită control și influență asupra poporului, în mod normal dacă dorim să aducem pe conducători la Isus și să îi transformăm în ucenici, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să îi respectăm.

Asa că vom medita cu privire la atitudinea pe care trebuie să o aibă biserica față de autorități. Să citim Romani 13,1-2:

“1. Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.

2. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.”

Textul pe care tocmai l-am citit este emfatic, pentru că afirmă că orice autoritate este stabilită de Dumnezeu. În ce formă? Nu există oare autoritate care preia puterea cu propriile puteri? Sau în țările democratice nu sunt ei oare aleși de cetățenii țărilor lor prin vot? Atunci cum se explică afirmația lui Pavel că autoritățile sunt puse, stabilite de Dumnezeu? Aici este necesar să înțelegem forma în care Dumnezeu conduce destinul țărilor. Prietene, Dumnezeu întotdeauna are ultimul cuvânt, este suveran, fie decide ceva, fie permite, nimic nu îi scapă de sub control. Daniel spune că El este Cel care pune sau îndepărtează regi, așa că nu există în această lume autoritate fără permisiunea lui Dumnezeu. În acest sens se poate spune că orice autoritate este stabilită de El. Însă care ar trebui să fie atitudinea bisericii față de autoritate? Pavel răspunde în Romani 13,5:

“5. De aceea, trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.”

Aha, nu frica de consecințe este motivația respectului nostru față de autorități, ci “constiința” spune Pavel. Dar se naste întrebarea: ce trebuie făcut dacă autoritățile sunt corupte și nu se tem de Dumnezeu? Pavel nu spune că trebuie să respectăm autoritățile numai când se tem de Dumnezeu, ci totdeauna. Singura excepție poate fi numai dacă legile sau ordinele guvernelor intră în conflict cu principiile divine, atunci respectul față de Dumnezeu este superior autorităților. Dar se naste întrebarea, creștinul nu poate să își spună părerea față de deciziile gresite ale guvernelor? Sigur că poate.

Isus nu a fost un revoluționar social, el nu s-a opus puterilor politice sau religioase a timpului Său. Această este întrebarea pe care multă lume si-o pune. La această întrebare vom răspunde în partea a doua a acestui studiu.

Adevărul este că Isus a trebuit să se confrunte cu puterile politice și religioase care în mod vizibil se vedea că erau împotriva Lui, dar în nici un moment El nu a arătat lipsă de respect față de ordinea stabilită. El întotdeauna invita autoritățile la analiză și reflecționare și chiar mai mult căuta punctele comune între El și liderii religioși și politici, și îi conducea prin discuțiile purtate să tragă ei singuri concluziile.

Găsim în Scriptură trei momente care demonstrează acest fapt, iar acestea s-au întâmplat în zile de sabat. Primul este când ucenicii culegeau spice de pe câmp în ziua sabatului. Al doilea, când Isus a vindecat omul care avea mâna uscată, acest miracol s-a realizat de asemenea în sabat, și al treilea, când Isus a pus liderilor religioși întrebarea: cine dintre ei dacă oia lor era în pericol și era zi de sabat nu ar fi intervenit? În toate aceste contacte este interesant cum Isus îndreaptă mintile ascultătorilor către Scripturi. De exemplu iată ce spune Marcu 2,24-25:

“24. Fariseii I-au zis: "Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului?"

25. Isus le-a răspuns: "Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el?"

Te rog să observi că Isus în discuțiile purtate, la fel ca și cei cu care vorbea, de exemplu liderii religioși, se baza pe Scriptură, așa că vedem că El nu îi înfrunța și căuta ceva comun cu ei, iar prin aceasta îi invita la analiză și reflecționare pornind de la un punct comun, Scriptura.

Când a vindecat pe omul cu mână uscată să întâmplat la fel, liderii religioși îl pândeau să vadă dacă Isus va vindeca în sabat, iar dacă ar fi făcut-o atunci ei ar fi avut motiv să îl condamne pentru călcarea sabatului. Dar Isus nu discuta cu ei, El îi invita la reflecționare pe baza unui punct în comun. Care era acesta? Faptul că sabatul era o zi sfântă. Atunci Isus îi pune întrebarea pe care o găsim în Marcu 3,5:

“5. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: "Întinde-ți mâna!" El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.”

Interesant, ei tăceau! De ce tăceau? Pentru că Isus întotdeauna invita la analiză, studiu, nu puteai să nu îi dai dreptate negând faptul că în sabat nu poți să faci bine, mai ales salvându-ți animalul căzut. Deci cu atât mai mult nu era nimic rău în faptul de a vindeca un om în sabat. Stii prietene, noi avem mult de învățat de la Isus dacă dorim să îi evanghelizăm pe cei puternici și să îi facem ucenici ai lui Isus. Trebuie să începem cu lucruri pe care îi interesează. Dar ce putem spune de tehnica confruntării, nu, cu siguranță că nu aduce pe cei puternici la picioarele lui Isus, confruntările nu ajută pe nimeni să evanghelizeze, pentru că în orice confruntare se intră în luptă, în discuții. Această metodă pe care o folosea Isus de a găsi lucruri în comun și a-i conduce la concluzii interesante nu ajută numai celor puternici ci ajută în evanghelizarea oricărui tip de persoane.

Toate ființele umane indiferent de poziția socială sau economică sunt mișcați în fața necesității și aceasta având în vedere când vorbim de apropierea de lumea bogată pentru a o evangheliza.

Așa după cum benzina pune în mișcare mașina, nevoile mișcă ființele umane, conducătorii nu sunt diferiți pentru că de asemenea au necesități fizice, emoționale, spirituale. Este posibil de multe ori să nu fie conștienți de ele, dar toți au aceste necesități.

Centurionul din istoria biblică căruia Isus i-a vindecat slujitorul, este un exemplu în acest sens. Acesta era un om puternic, făcea parte din armata română. În timpul Domnului Hristos, un centurion pe lângă că era puternic, era și bogat și avea o carieră militară strălucitoare. Dar în ciuda puterii avute, el se confrunța cu o problemă care în aparență puțină lume o știa, și anume un slujitor pe care îl aprecia foarte mult, comentarii spun că era considerat ca și un fiu, era foarte bolnav. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru vindecarea acestuia, dar vedem că există momente în care soluțiile umane nu mai au succes. Ce faci cu când fiul tău este îngropat în droguri și ai încercat să îl ajuți pe toate căile, sau ce faci când știința medicală nu mai poate ajuta cu nimic micuța ta fiică care suferă pe patul de moarte consumată de leucemie.

Păi tocmai acesta era cazul sutașului. Venise un moment în care el nu mai știa ce să facă și atunci și-a amintit de Isus, de minunile pe care le făcea El. Dar nu numai minunile au fost acelea care l-au făcut să-L caute pe Isus, ci viața și învățăturile Lui. Cum așa? Da, pentru că el auzise pe Isus spunând într-o zi că trebuie să dăm cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, și de asemenea auzise că Isus spusese că în ciuda faptului că ordinele romane erau absurde, trebuie acționat cu înțelepciune. Pe sutas l-a impresionat faptul că Isus era foarte echilibrat și-L considera un învățător inteligent. Nu-L privea ca pe un nebun fanatic care umbla pe străzi strigând lucruri fără sens. Iar acum, în momentul crizei sutasul a alergat la Isus. Să citim cele relatate în Matei 8,5-10:

“5. Pe când intra Isus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, care-L ruga

6. și-I zicea: "Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuie cumplit."

7. Isus i-a zis: "Am să vin și să-L tămăduiesc."

8. "Doamne", a răspuns sutașul, "nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit."

9. Căci și eu sunt om sub stăpânire; am sub mine ostași, și zic unuia: "Du-te!", și se duce; altuia: "Vino!", și vine; și robului meu: "Fă cutare lucru!", și-l face."

10. Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: "Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare."

O prietene, ce credință extraordinară avea omul acesta puternic! Acest om a fost atins de viața și mărturia lui Isus Hristos cu siguranță. Eu cred că mai târziu și acest om a devenit un ucenic al lui Hristos. Ceea ce a atins cu adevărat viața acestui om nu a fost doar minunile ci viața și învățăturile lui Isus, și mai ales faptul că acestea dovedeau o coerență fascinantă. Adesea persoanele care cred că au puterea Duhului Sfânt și fac anumite lucruri mari apărând principiile, dar o fac într-un spirit de

nemulțumire, agitație și nervosi, demonstrând astfel o incoerență și neconcordanță între ceea ce spun și ceea ce trăiesc și manifestă. Dar ca să evanghelizezi pe cei puternici, nu poți merge cu această atitudine, Isus a cucerit pe acest sutaș prin atitudinea Sa echilibrată, prin înțelepciunea de care a dat dovadă.

Să vorbim acum despre atitudinea lui Isus în fața autorităților în momentele suferințelor Sale finale. În acele momente Isus se afla în mâinile autorităților de atunci care erau înveninate de propria lor putere. Acei puternici de atunci se considerau un fel de zei capabili să hotărască asupra vieții sau morții lui Hristos. Dar cum a reacționat Isus în fața acestor oameni. Iată ce ni se spune în Matei 26,57,59-64

“57. Cei ce au prins pe Isus, L-au dus la marele preot Caiafa, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.

59. Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot soborul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî.

60. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă au venit doi

61. și au spus: "Acesta a zis: "Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile."

62. Marele preot s-a sculat în picioare și I-a zis: "Nu răspunzi nimic? Ce mărturisești împotriva Ta?"

63. Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: "Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu."

64. "Da", i-a răspuns Isus, "sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului."”

Iată atitudinea lui Isus înaintea acestor autorități:

1. Mai întâi nu a vorbit nimic. Știi că adesea nu există răspuns mai potrivit decât tăcerea?
2. Apoi, la insistența marelui preot, el răspunde: *“Tu ai spus-o!”* în nici un moment El nu intra în confruntări în ciuda faptului că stia că sunt o bandă de mincinoși care au plătit martori mincinoși care să mărturisească împotriva Sa. Nu argumentează. Confruntarea poate conduce spre victorie într-o discuție, dar nu poate cuceri o persoană pentru Hristos. Noi ar trebui să învățăm metoda lui Hristos în ceea ce privește modul de a ne raporta la cei influenți și puternici. De ce să te cerți, când adesea tăcerea este cea mai înțeleaptă manieră de a rezolva lucrurile? Adesea umilința poate atinge inimile cele mai dure.

Cu apostolii nu a fost altfel, pentru că și ei au ajuns să stea în fața tribunalelor puterii din acele vremuri și au reacționat urmând exemplul Maestrului lor. Să vedem ce ne spune Faptele 4,5-10:

“5. A doua zi, mai marii norodului, bătrânii și cărturarii s-au adunat împreună la Ierusalim,

6. cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru și toți cei ce se trăgeau din neamul marilor preoți.

7. Au pus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor și i-au întrebat: "Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?"

8. Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: "Mai mari ai norodului și bătrâni ai lui Israel!"

9. Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine făcută unui om bolnav și suntem întrebați cum a fost vindecat,

10. s-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți."

Îți dai seama dragul meu ce întrebare le pun cei din Sidedriu lui Petru și lui Ioan: cu ce autoritate faceți voi aceste minuni? Acești oameni puternici credeau că singura autoritate validă în acele zile, era a lor. Nimic nu avea dreptul să facă nimic fără acordul lor. Dar Petru le răspunde plin de Duhul Sfânt demonstrându-le că adevărata autoritate vine de la Hristos și aceasta nu este o autoritate folosită pentru a porunci și a domina, ci pentru a însănătoși, rupând puterea răului și restabilind pe bolnav. Iar acest Hristos care oferea această autoritate era tocmai Cel pe care ei îl crucificaseră. Iar rezultatul este ca multe persoane s-au convertit.

În rezumatul acestui studiu putem spune că în lucrarea noastră de evanghelizare trebuie să-i căutăm și pe cei puternici și influenți și care au autoritate: prefecții, primarii, președinții, senatorii, guvernatorii. Este adevărat că nu e ușor să-i evanghelizezi, pentru că puterea corupe și amețește. Și în ciuda faptului că nu duc lipsa de nimic, ei sunt niște singuratici care au nevoie de dragostea lui Hristos. Doar că trebuie să ne apropiem de ei cu multă înțelepciune, cu umilința, fără a ne confrunța, fără să-i rănim și să-i atacăm, dar răspunzându-le cu fermitate bazându-ne pe Scriptură în ceea ce spunem.

Dumnezeu să-ți dea înțelepciune ca să știi cum să-i atingi pe cei puternici!